

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

18. Cap. Nostra voluntas divinæ conformis esse debet voluntati in morbis,
atque in quibuscunque alijs rebus adversis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

CAPVT XVIII.

*Nostra voluntas divina conformis esse debet
voluntati in morbis, atque in quibuscum-
que alijs rebus adversis.*

ORantes, his Deum quotidie com-
pellamus verbis. *Fiat voluntas tua*, sed
innumeri sunt, qui, si quando Deus mor-
bum præsertim difficilem illis immiserit, è
vestigio postulant illo liberari, quò, ut
aiunt, perfectius Deo servire valeant.

Posset quidem Deus morbum statim
depellere, verùm id minimè facit; fatius
itaque atque utilius haud dubie illis est,
adversa uti valetudine.

Vir quidam sapiens ac probus quem-
dam acerbissimis videns cruciari dolori-
bus, hanc ei consolationem adhibuit. *Sic
Deus vult; hoc tibi sufficiat, necesse est.*

Si quando ægri sumus, videmur ad
omnia omninò utiles. Verùm hoc cer-
tum exploratumque est, ægrum modera-
tum, ac patientem in causa quandoque
esse, cur domus, in qua æger decumbit,
plurimis è cælo beneficijs cumuletur.

Morbi & nos & omnes, qui subsidio no-
bis sunt, à peccatorum pœnis expurgant,
adeoque

adeoque ignis purgatorij vices supplent, Viam insuper sternunt ad magnam perfectionem, atque ad insignem sanctitatem; quemadmodum memoriae proditum legimus de S. *Ljdwina*, pluribusque alijs Sanctis, qui per omnem penè vitam afflicti fuere morbis afflicti.

Hi neque adire nosocomia, ibidemque ægros juvare, neque interesse quotidie rei divinæ, neque prolixis poterant vacare precationibus; ac unicam hoc erat illorum studium atque exercitium, æquo animo pro Dei amore morbum tolerare.

Cur bona opera agere cupimus, quæ Deus à nobis peragi minimè vult? Qui quis hoc vult, quod vult Deus, is Deo perfectè seruit.

Deum ex toto corde amantibus nihil tædij, nihil doloris, aut pœnæ afferunt morbi; sed ingentem potiùs lætitiã, atque incredibilem animi voluptatem, eodemque illi de manu Domini accipiunt, tamquam pretiosum quoddam donum, atque annulum nuptialem à coelesti, dilectissimoque animæ suæ sponso sibi submissum.

Multi apud inferos ardent, qui jam gloriosi triumpharent in coelo, si molestius sæpiùs morbis hîc fuissent afflicti.

Plures queque facti sunt, æternum se
fuisse

fuisse perituros, nisi deformitas vultus, aut imbecillitas corporis effœminatos animi motus domuisset.

Esto itaque, eveniat, quidquid adversi Deo permittente tibi evenire potest; ingruant morbi; premat te fames, sitis, frigus, ætus; invadat te boni nominis, atque integerrimæ famæ, nec non ingentium opum fidissimorumque amicorum, quin & omnis exterioris, interiorisque solatii jactura, acquiescendum equidem tibi est divinæ voluntati, & tranquillo animo perferenda sunt omnia.

Miser, & infelix appellari potes; sed re ipsa esse nequaquam potes.

Quis est in hac valle miseriarum, cui omnia fluunt ex animi sententiâ? nec summis, nec infimis, nec mortalium ulli hac fors obtigit. Sua cuique domui crux est.

Modò cœlum conscendere tibi liceat, parvi refert, quâ ingrediatis in illud viâ. Omne bonum tuum in eo situm est, ut providentiæ divinæ te totum committas.

Qui per mare navigio vehitur, illius omne regimen, atrâ præsertim insurgente tempestate, navarcho permittit, nec audeo hiscere, vel in minimo ejus voluntati contraire, confidens naviculariæ illum satis esse peritum.

Nonne hac in vita, tanquam in vasto ac procelloso mari, mille inter pericula naufragium patiendi, versaris? si itaque homini omnia tua committas & credas, ut ille ad desideratum portum te appellat; quanto potiori jure Deo te credere debes, ut is te ad cœlum perducatur?

Deus optimè novit, quo pacto mundum à se gubernari oporteat; scit etiam per quas te vias in cœlestem gloriam deducere debeat: cuncta igitur illius arbitrio sunt permittenda, nec consilio tuo illi est opus. *Quis enim Consiliarius ejus fuit?*

Univerfa peragit Deus maxima cum sapientia, cruce tuas dinumeravit omnes, easque in statera infinitæ justitiæ ac misericordiæ suæ appendit, nec quidquam eis adjecit ne unciam quidem amplius, quàm & ferre obligatus sis, & ferre queas; novitque, quo demum temporum arum tuis te liberare velit, & debeat.

Eam ut minimùm illi debes reverentiam, atque observantiam, quam defensori medico, cui corpus tuum malè affectum, pro ejus arbitrio curandum permittis, etsi non ignores illum esse hominem multis erroribus obnoxium, qui & fallere te, nec non exitialia tibi remedia præscribere potest.

Quid ni ergo longè magis, quidquid tuum est, Deo committis? cum probe scias, eum infinitâ pollere potentiâ, bonitate, sapientia, nec non ab omni errore maximè esse tutum.

Nihil omninò contingit in tempore, quod iustis de causis à Deo non sit decretum ab omni æternitate.

Hoc profectò quammaximè solari nos debet in quavis adversitate, in boni nominis, famæque jacturâ, in bonorum direptione, regnorumque everfione, in amicorum & familiarium obitu, in locorum etiam sacrorum depopulatione. Hæc inquam consideratio animos nostros perturbatos placare ac lenire debet.

P. Balthazar Alvarez incredibilem animi latitiam, mirumque solatium percipiebat ex opprobrijs, persecutionibus, aliisque crucibus per intervalla ingruentibus; dum secum perpenderet hæc omnia coràm oculis Dei constitisse, ab eoque penitus inspecta neque tamen cohibita aut præpedita fuisse, sed se invadere permissa.

Deus cuncta regit. Ipse res creatas, quæ nos lædunt, adjuvat, ipse manus, quæ occidimur, linguæ, quæ diffamamur, motum tribuit, ipse, quodcumque nos affligit malum, operatur, malum scilicet pœna,

non item culpæ; hoc solummodò permittit; hominem, pro perversa sua voluntate, liberè sinens agere.

Hoc sensu accipienda sunt hæc *Propheta Amos* verba, *Si erit malum in civitate, quod Dominus non fecerit?* nullum enim seu pœnæ, seu culpæ malum unquam eveniret, nisi Deus, qui id impedire valet, illud agere, hoc verò permittere ab æterno statuisset.

Sat potens est, ut omne malum à nobis arceat, sat etiam bonus, ut hoc ipsum velit: verum neque illud agens, neque hoc volens, satis etiam est sapiens, ut in nostram tum temporalem tum æternam quoque felicitatem cuncta convertat.

Siccine hæc se habent? rationi igitur plane repugnat, nos illis rerum eventibus, quos divina Providentia ita ordinavit, non acquiescere.

Nemini, quamvis Rex sit, aut Imperator, rationem à Deo licet exigere, aut illum interrogare: quam ob rem id facis? cur me hoc pati oportet? Reges enim omnes cum universis suis exercitiibus, thesauris, pompis, honoribus non sunt, nisi ut terræ vermiculi; imò tantumquam merum nihil ante Dei oculos consistunt.

In omnibus igitur occurrentibus rebus adversis unusquisque sibi dicat, oportet. Sic placitum est Deo, eique sic placitum fuit ab æterno, placet itaque & mihi. *Quod bonum est in oculis suis faciat.* Voluntatem hominis creati cum Creatoris voluntate consentire par est. Omnia tolerare potero in eo, qui me confortat.

Quando permittit Deus, ut cuncta nobis hic desint, indicium est, velle ipsum, ut varias patiamur calamitates, utque earum perpeffione, velut crebris malleorum ictibus, efformemur in lapidem politum & perfectum cœlestis Hierusalem.

Is maximâ fruetur in cœlo gloriâ, uberrimisque affluet gaudijs, qui in hac vita maximas pro Dei gloria ejusque amore toleraverit ærumnas.

CAPV T. XIX.

Quavis adversitas de manu Domini accipienda cum gratiarum actione.

Maximo plerumque favore nos Deus afficit, dum ea, quæ hîc in oculis ferimus, atque inordinato amore prosequimur, nobis eripit: hujusmodi namque rebus orbati multò expeditiùs, tanquam gravi quodam onere rejecto, in